

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka v právní věci **žalobkyně: Ing. J. D.**, právně zastoupena JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou se sídlem AK v Pardubicích, Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.11.2011, č.j. KrÚ 96829/ODSHI/2011/Sv,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 15.7.2011, č.j. MUPC 11366/2011, a rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.11.2011, č.j. KrÚ 96829/ODSHI/2011/Sv, se pro nezákonnost a vady řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši **8.760,-- Kč** k rukám JUDr. Jarmily Černé, advokátky se sídlem AK v Pardubicích, Sladkovského 484, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.11.2011, č.j. KrÚ 96829/ODSHI/2011/Sv, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 15.7.2011, č.j. MUPC 11366/2011, jímž tento správní orgán I. stupně podle ustanovení § 142 odst. 1 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl tak, že „na pozemku p.č. 7/2 v katastrálním území Lohenice u Přelouče se k srpnu až k září 2004 nenacházela veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb.“

Žalobu odůvodnila žalobkyně řadou žalobních námitek, které pro přehlednost krajský soud podřadil pod následující žalobní body:

- 1) Rozhodnutí správního orgánu I. stupně „překračuje zahájenou věc“ a řízení je tak zatíženo vadou, která činí rozhodnutí nezákonným. Překročení spatřuje žalobkyně jednak v určení časového rámce, když řízení nebylo v tomto rozsahu zahájeno, a jednak v tom, že správní orgán nevyřešil, zda se na předmětném pozemku nachází pozemní komunikace a případně jaký má charakter. Žalovaný následně svůj postup nezodůvodnil, pouze uzavřel, že rozhodnutí ve věci bylo plně v rozsahu zahájeného řízení.
- 2) Žalobkyně v průběhu správního řízení ve vyjádření ze dne 24.11.2010 navrhla provést důkaz spisem sp.zn. ST 162/2006-NY a leteckými snímky předmětného pozemku z let 2002 – 2003. Žalovaný na námítky žalobkyně reagoval tak, že uzavřel, že je zřejmé, že prvoinstanční orgán se návrhem zabýval, což odůvodnil citací části odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.7.2011, č.j. MUPC 11366/2011. Ocitoval však návrhy hodnocení, které vznesla právní zástupkyně dne 17.6.2011 při nahlížení do spisu, tedy se nejednalo o závěry správního orgánu, ale pouze o hodnocení a návrhy žalobkyně a o doslovný přepis záznamu z nahlížení do spisu. Závěr o tom, zda navržené důkazy byly provedeny a jaké závěry z nich správní orgán vyvodil, nejsou z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zřejmé, není jasné, jak se s nimi prvoinstanční orgán vypořádal. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné a nezákonné.
- 3) Žalobkyně má za to, že na předmětném pozemku se nacházela veřejně přístupná pozemní komunikace. Cesta na předmětném pozemku v rozhodném období byla patrná v terénu, slouží jako příjezd k dalším nemovitostem. Ostatně sám žalovaný uvádí na straně 4 ve třetím odstavci, že „nebylo prokázáno, že předmětnou komunikaci užívali pouze vlastníci nemovitosti č.p. 30 Lohenice...“. Tento závěr je v rozporu s ostatními závěry odůvodnění i s výrokem rozhodnutí, když podle ostatní části odůvodnění žalovaného rozhodnutí nebylo doloženo věnování vlastníka komunikace k užívání jeho pozemku širokou veřejností jako veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobkyně „poukázala“ na nepřímé rozhodnutí tehdejšího MNV Lohenice o komunikační potřebě pozemku, jehož důsledkem byl konkludentní souhlas vlastníka pozemku s veřejným užíváním (a to původního vlastníka pana Nováka). Dále má za to, že stávající vlastník nemohl svou vůlí tento stav změnit a koupí nemovitosti vstoupil do právního vztahu existence komunikace na části předmětného pozemku. Důkaz o užívání pozemku jako komunikace je dán připojeným spisem č.j. 2140/05/169, zejména výpověďmi svědků pana Píši a pana Čapského, protokolem z místního ohledání a protokolem z ústního jednání ze dne 1.8.2005. V předchozím rozhodnutí v dané věci (ze dne 13.12.2010) prvostupňový správní orgán dokonce přímo uvedl, že v letech 1994 – 2003 byla komunikace používána chodci a cyklisty, případně k jízdě automobily nebo traktory. Umístěním překážek – vysázením porostů na pozemku v roce 2004 vedlejším účastníkem – nemohlo dojít k zániku pozemní komunikace. Tímto jednáním nebylo možné způsobit změnu charakteru pozemní komunikace.

- 4) Žalobkyně na podporu svého tvrzení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace odkázala na Stanovisko Veřejného ochránce práv, podle něhož není třeba v případě zařazení pozemku do kategorie účelové komunikace vydat správní rozhodnutí. Účelovými komunikacemi jsou tak typicky dopravně méně významné komunikace v obcích lesní a polní cesty, komunikace v chatových osadách apod. Účelová komunikace nemusí být nijak zpevněná, postačí, je-li znatelná v terénu. Dále žalobkyně namítla, že obě rozhodnutí používají termín „cesta“. Není tak zřejmé, zda tím míní veřejnou cestu, tj. veřejně přístupnou komunikaci, či cestu, která tyto znaky nenese. Prvoinstanční rozhodnutí je tak proto nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně uvedla, že v roce 1962 došlo ve veřejném zájmu k zásahu státu do užívání předmětného pozemku a určení jeho užívání jako účelové komunikace (viz. písemnosti rady MNV Lohenice z roku 1962). Žalobkyně a její právní předchůdce při užívání své nemovitosti se spoléhali na určitý právní režim pozemku, který byl po dobu více než 40 let jako účelová komunikace bezplatně používán. Proto nelze stejným zásahem orgánu státní moci rozhodnout o určení právního vztahu absurdně opačným způsobem, tj. aby po více než 40 letech mělo dojít k zásadní změně právního režimu předmětného pozemku.
- 5) Žalobkyně namítla, že správní orgán v této věci nemohl zahájit řízení z moci úřední dle § 142 odst. 1 správního řádu pro účely vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 13.2.2006, již se žalobkyně domáhala uložení povinnosti vedlejšímu účastníkovi odstranit překážky, které umístil na účelovou komunikaci – pozemek p.č. 7/2 v kat. území Lohenice u Přelouče, a nebránit obecnému užívání účelové komunikace. Žalobkyni v tomto směru není nic známo o tom, že by byla podána žádost o zahájení řízení o určení právního vztahu. Paradoxně by nastal stav, kdy jeden a týž správní orgán sám sobě pro řízení vydá deklaratorní rozhodnutí, o které poté opře rozhodnutí v téže věci. Takový postup považuje žalobkyně za nezákonný. Dle názoru žalobkyně je povinností správního orgánu vyřešit si otázku existence komunikace už v rámci zahájeného řízení, tedy jako otázku předběžnou. Pokud vede řízení déle jak 6 let a považuje se v této věci za kompetentního rozhodnout, poté si musí ujasnit jako speciální silniční úřad otázku existence komunikace v tomto řízení, nikoli v řízení o určení právního vztahu. Proto žalobkyně považuje žalované rozhodnutí za nezákonné.

Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozsahu zahájeného řízení, když toto řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, bylo zahájeno ve věci posouzení existence a určení charakteru pozemní komunikace na uvedeném pozemku z důvodu řešení předběžné otázky ve věci řízení o odstranění pevných překážek z této komunikace. Dále žalovaný uvedl, že navrhované důkazy byly ze strany prvostupňového orgánu opatřeny, jsou součástí spisové dokumentace a byly vyhodnoceny v rámci hodnocení důkazů. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami a rozhodnutí je dostatečně odůvodněno. Bylo prokázáno, že souhlas k obecnému užívání neomezeným okruhem účastníků nebyl vlastníkem pozemku dán, jakož i posouzení nutné komunikační potřeby bylo posuzováno v době zásahu, tedy v době, kdy byly tvořeny překážky na předmětné cestě. Termín „cesta“ byl používán ve smyslu, že je v terénu viditelná cesta, která

slouží ke spojení nemovitostí, ale chybí jí věnování vlastníkem pozemku k obecnému užívání širokému okruhu uživatelů nebo nutná komunikační potřeba. Pojmem „cesta“ je tedy myšlena v terénu zřejmě cesta, která nebyla deklarována jako veřejně účelová komunikace. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice žalobkyně setrvala na všech žalobních námitkách a polemizovala s názory žalovaného, které byly uvedeny ve vyjádření k žalobě. Žalobkyně dále v replice odkázala na svá žalobní tvrzení. Žalobkyně setrvala na svém návrhu, aby soud obě rozhodnutí zrušil.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí

samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalované rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, bylo vydáno v řízení vedeném podle § 142 odst. 1 správního řádu, když jeho předmětem bylo vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci a určení charakteru pozemní komunikace na pozemku p.č. 7/2 v katastrálním území Lohenice u Přelouče, a to k období srpen - září 2004, když posouzení veřejně přístupné účelové komunikace se realizuje podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Jak vyplývá ze správního spisu, správní řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí, vydáno, bylo zahájeno z podnětu správního orgánu, silničního správního úřadu, Městského úřadu Přelouč, odboru stavebního, vodoprávního a dopravy, oddělení dopravy a komunikací, který je silničním správním úřadem podle § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Toto správní řízení bylo zahájeno a oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 12.11.2010, č.j. MUPC 14092/2010. Jak soud zjistil z tohoto oznámení a ze správního spisu, žalované rozhodnutí bylo vydáno v rámci řešení předběžné otázky, která se vyskytla v jiném správním řízení, a to v řízení vedeném týmě správním orgánem, tj. Městským úřadem Přelouč, výše zmíněným silničním správním úřadem, o odstranění pevných překážek z účelové komunikace na předmětném pozemku, které bylo zahájeno dne 15.2.2006 na žádost V.P., ve kterém pokračují Ing. arch. A.Ch. a dále i sama žalobkyně. Jak vyplývá z uvedené veřejné vyhlášky zahrnující oznámení o zahájení řízení o posouzení existence a určení charakteru pozemní komunikace v dané věci, odůvodnil správní orgán I. stupně jako silniční správní úřad vydání předmětného rozhodnutí jako samostatného

deklaratorního rozhodnutí tím, že „...vydává silniční správní úřad samostatné deklaratorní správní rozhodnutí dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích tehdy, byl-li podán takový návrh na určení charakteru veřejné komunikace, zároveň je však silniční správní úřad oprávněn i povinen posoudit si tuto otázku jako otázku předběžnou, vystane-li v rámci jiného správního řízení, k němuž je příslušný“. Zároveň podle názoru správního orgánu I. stupně, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení, je nezbytnou obligatorní podmínkou k vydání rozhodnutí o odstranění pevných překážek bránících v užívání účelové komunikace na předmětném pozemku i vyřešení této otázky (tj. otázky, zda tato komunikace je či není veřejně komunikací, tj. veřejnou přístupnou účelovou komunikací). Žalobkyně naopak v žalobních bodech ad 1) a ad 5) zpochybňuje zákonnost tohoto správního řízení, když zejména tvrdí, že silniční správní úřad si měl otázku charakteru předmětné komunikace posoudit jako předběžnou otázku podle § 57 správního řádu, avšak nebyl oprávněn zahajovat řízení o posouzení existence a určení charakteru pozemní komunikace, tj. vést řízení za účelem vydání deklaratorního správního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, když k tomuto správnímu řízení je nutný návrh, tedy toto správní řízení je možné vést pouze na základě návrhu, nikoli z vlastního podnětu správního orgánu. A v tom měla žalobkyně pravdu.

Podle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu, správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

Podle ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu, podle odst. 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení, anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.

Podle § 57 odst. 4 správního řádu, jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, k jejímuž řešení je správní orgán příslušný, o níž však nelze rozhodnout ve společném řízení, provede správní orgán nejprve řízení o této předběžné otázce, je-li oprávněn zahájit řízení z moci úřední, popřípadě vyzve toho, kdo je oprávněn podat žádost, aby tak učinil.

Jak krajský soud výše uvedl, správní řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, bylo vedeno za účelem vydání deklaratorního rozhodnutí v rámci řešení předběžné otázky, jejímž předmětem bylo určení charakteru komunikace na předmětném pozemku, tj. zda se jedná o veřejnou účelovou komunikaci, či nikoli. Je nesporné, oba účastníci to nepopírají, že řešení této otázky vzniklo v rámci jiného správního řízení, v němž byl oprávněn rozhodovat ten stejný silniční správní úřad, tj. správní orgán I. stupně, Městský úřad Přelouč, odbor stavební, vodoprávní a dopravy, oddělení dopravy a komunikací. Potřeba řešení této otázky vyvstala v řízení o odstranění pevných překážek z předmětné komunikace (§ 29 zákona o pozemních komunikacích). Je nesporné, že jediným právně relevantním prostředkem k řešení této otázky je postup podle ustanovení § 57 odst. 4 správního řádu.

Podle tohoto ustanovení by však mohl správní orgán zahájit a vést řízení o předběžné otázce pouze v případě, kdy nelze rozhodnout ve společném řízení a zároveň pokud je správní orgán povinen zahájit řízení z moci úřední, tj. ex officio. V dané věci je soud názoru, že nelze

vést společné řízení, tj. řízení o odstranění pevných překážek a zároveň řízení o posouzení existence a určení charakteru pozemní komunikace, a to z důvodu odlišného okruhu účastníků řízení a rozdílného způsobu doručování v obou řízeních. Na rozdíl od řízení o odstranění překážky z předmětné komunikace jsou do okruhu účastníků řízení o určení charakteru předmětné komunikace zahrnuty i osoby, jež nemusí být správnímu orgánu známy, těmto osobám správní orgán doručuje v řízení veřejnou vyhláškou. Zároveň však z ustanovení § 57 odst. 4 správního řádu vyplývá, že správní řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, nelze zahájit z moci úřední, když toto řízení ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu je řízením návrhovým. Správní orgán I. stupně, tj. silniční správní úřad, měl postupovat tak, že byl povinen ve smyslu ustanovení § 57 odst. 4 správního řádu nejprve vyzvat toho, kdo je oprávněn podat žádost, tj. zmíněný návrh na vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, aby tak učinil. To však správní orgán I. stupně neučinil, když zahájil řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu z vlastního podnětu, k čemuž nebyl oprávněn, když ani ze spisu soud nezjistil, že by byl podán návrh na vydání takového rozhodnutí, čili žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí o určení charakteru zmíněné předmětné komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Tím již správní orgán I. stupně zatížil řízení vadou, která způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí a potažmo nezákonnost i žalovaného rozhodnutí, když žalovaný tuto vadu neodstranil. Silniční správní úřad totiž překročil svou pravomoc, jednal tedy ultra vires, když překročil svou pravomoc. Uvedená vada způsobila nezákonnost žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., tj. jedná se o vadu řízení pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud nepřehlédl, že správní orgán I. stupně opřel svůj postup o rozsudek NSS ze dne 15.11.2007, č.j. 6Ans 2/2007-128. V tomto rozsudku je mimo jiné uveden i názor, že silniční správní úřad má obecně pravomoc vést i správní řízení, jehož výsledkem může být rozhodnutí o povinnosti odstranit pevné překážky z pozemní komunikace, a dále názor o tom, že silniční správní úřad vydává samostatné deklaratorní správní rozhodnutí dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích tehdy, byl-li podán takový návrh na určení charakteru veřejné komunikace, zároveň je „však silniční správní úřad oprávněn i povinen posoudit si tuto otázku jako otázku předběžnou, vyvstane-li v rámci jiného správního řízení, k němuž je příslušný“. V daném případě však nevydával silniční správní úřad „samostatné deklaratorní správní rozhodnutí dle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích“, ale deklaratorní rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, když předmětem rozhodování silničního správního úřadu podle § 7 odst. 2 je rozhodnutí o tom, zda je účelovou komunikací pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu. V projednávané věci však nebylo předmětem žalovaného rozhodnutí rozhodování podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, tj. rozhodnutí o charakteru pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Proto bylo nutné respektovat ustanovení § 142 odst. 1 a ustanovení § 57 odst. 4 správního řádu, čili bylo nutné nejprve vyzvat žalobkyni k podání návrhu na vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, přičemž sám silniční správní úřad nebyl oprávněn bez tohoto návrhu ex officio zahájit toto správní řízení. Dále krajský soud nepřehlédl, že správní orgán I. stupně zároveň opřel oznámení o zahájení řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, i o názor odvolacího orgánu, tj. žalovaného, který byl obsažen

v jednom z předchozích rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2010, č.j. KrÚ 52726/ODSHI/2010/Sv. V něm žalovaný správně uvedl, že správní orgán I. stupně bude v rámci uvedeného řízení o odstranění překážek z předmětné komunikace postupovat tak, že jako otázku předběžnou (ustanovení § 57 správního řádu) posoudí existenci pozemní komunikace, v daném případě přichází do úvahy i účelová komunikace. Tento názor žalovaného byl uveden poněkud v obecné formě, i když v souladu s platnou právní úpravou. Odkaz na § 57 správního řádu je však koncipován v obecné rovině, když zahrnuje různé možnosti postupu správního orgánu při řešení předběžné otázky, přičemž v dané věci bylo namísto postupovat podle ustanovení § 57 odst. 4 s tím, že měl silniční správní úřad vyzvat toho, kdo byl oprávněn podat návrh podle § 142 odst. 1 správního řádu, aby tak učinil (argumentace soudu viz výše).

Krajský soud se musel dále ztotožnit s názorem žalobkyně uvedeným v žalobním bodu ad 4. Silniční správní úřad vycházel z charakteru komunikace nacházející se na předmětném pozemku ke dni osazení překážek, přičemž provedl důkaz spisem č.j. 2140/05/169OPS-5-prav (tento spis se vztahoval k řízení vedenému podle § 5 zákona č. 40/1964 Sb., o poskytnutí ochrany pokojného stavu, přičemž právě v tomto správním řízení byla provedena řada důkazů týkajících se předmětné komunikace). Silniční správní úřad na základě tohoto důkazu dospěl k závěru, který ostatně ani žalobkyně nepopřela, že k prvnímu osazení překážek došlo v srpnu až září 2004. Při určení faktického stavu, jak vyplývá z odůvodnění silničního správního úřadu, vycházel tento správní orgán ze stavu zjištěného ke dni 21.2.2005, dále z fotografií předmětného pozemku z dubna 2004, a z ortofotomapy pořízené dne 29.5.2004 a zjistil následující skutečnosti:

1. Dle protokolu ze dne 21.2.2005 pozemek slouží jako přístupová cesta k nemovitostem č.p. 43 a č.p. 30, jsou patrné vyježděné koleje, vyježděná tráva a písčitá úprava na povrchu. Cesta je ukončena dvoukřídlou bránou na hranici pozemků č.p. 7/2 a 7/3.
2. Na fotografii č.1 - 6 jsou patrné vyjeté koleje v trávě na pozemku p.č. 7/3 v délce několika metrů před vraty na hranicích pozemku p.č. 7/2 a 7/3, není však prokázáno že by cesta vedla do lokality „K Jezeru“.
3. Na fotografii č. 17 jsou patrné zbytky cesty na pozemku p.č. 7/2 – jedná se o vyjeté koleje a zbytky písečné úpravy povrchu směrem k pozemku p.č. 608/1.
4. Na ortofotomapě ze dne 29.5.2004 je patrná cesta vedoucí od veřejné cesty na pozemku p.č. 608/1 po pozemku p.č. 7/2 směrem k parcele p.č. 7/3, přibližně po 30 m uhýbá pod pravým úhlem směrem k domu č.p. 43. Povrch cesty, pravděpodobně písečný, je zřetelně odlišen od okolního travního porostu. Z tohoto snímku je dále zřejmé, že původní cesta na pozemku p.č. 7/3, spojující pozemek p.č. 608/1 s lokalitou „K Jezeru“, již neexistuje, hranice pozemku je oplocena v místě původní cesty, původní cesta (pozemek p.č. 7/3) je částečně zastavěna budovou na jižní části pozemku. Vrata v jižní části pozemku p.č. 7/3 se nacházejí západně od této budovy.

Z provedených důkazů silniční správní úřad usoudil, že se na pozemku nacházela cesta, sloužící jako přístupová cesta k domům č.p. 30 a č.p. 45. Ze zjištěného stavu vyvodil závěr o tom, že pozemek mohou krom vlastníka pozemku p. Ďoubala, smysluplně užívat

pouze vlastníci domu č.p. 30 (cesta vede od veřejné komunikace k vratům nemovitosti, okolní pozemky kolem cesty jsou rovněž ve vlastnictví p. Ďoubala).

Zároveň silniční správní úřad z připojeného spisu, tj. zejména z protokolu ze dne 1.8.2005, zjistil, že k umístění prvních překážek na cestu došlo v srpnu 2004. Dále konstatoval, že svědek Píša potvrdil, že „p. Patočka přestal používat cestu na pozemku p.č. 7/2 v srpnu 2004, kdy došlo k umístění překážek na pozemku“ a svědek Čapský (jedná se o výsledky těchto svědků provedené v řízení proti zásahu do pokojného stavu, jak vyplývá z připojeného správního spisu) potvrdil zřízení cesty k lokalitě „K Jezeru“ a dále se odvolává na vyjádření osadního výboru ze dne 10.7.2005, podle něhož „p. Patočka po restitucích kolem roku 1990 omezil průjezd veřejnosti a vysázel na rozhraní pozemků keře“. Dále uvedl, že „od této doby přestala veřejnost cestu používat a využívá ji pouze p. Patočka a následně nový majitel rodinného domu po Novákových p. Ďoubal“. Silniční správní úřad z tohoto usoudil, že cesta není užívána veřejností a že zde není veřejný zájem spočívající v neomezeném přístupu veřejnosti na tuto komunikaci (na jejím obecném užívání). Tento názor silniční správní úřad potvrdil v závěru odůvodnění svého rozhodnutí, kdy uvedl, že „současný vlastník pozemku (p. Ďoubal – poznámka krajského soudu) nikdy nedal souhlas se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace, konkludentní souhlas předchozího vlastníka (p. Novák) existuje.“ Podle názoru silničního správního úřadu však „souhlas vlastníka je nutný u každé změny trasy účelové komunikace. Vzhledem k tomu, že došlo k výrazné změně (zkrácení) trasy cesty (původní cesta probíhala po pozemcích p.č. 7/2 a 7/3 až k lokalitě „K Jezeru“) umístěním vrat na hranici pozemku p.č. 7/2 a 7/3, došlo k vyloučení veřejnosti z užívání cesty. Tímto došlo fakticky k zániku veřejně přístupné účelové komunikace. Nelze tedy učinit závěr, že tato cesta byla od nepaměti určena pro širokou veřejnost. Tato cesta je využívána pouze omezeným počtem osob – vlastníky domu č.p. 30“. Silniční správní úřad pak uzavřel, že není splněna jedna z podmínek pro uznání soukromého pozemku za veřejnou cestu, a proto se nemohl zabývat posouzením nutné komunikační potřeby.

Podle názoru krajského soudu není možné při určení charakteru komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace zohlednit to, že vlastník komunikace nebo jiná osoba umístí na komunikaci překážku (v dané věci se zřejmě jednalo o vrata na hranici pozemku p.č. 7/2 a 7/3), čímž „vyloučí“ veřejnost z užívání komunikace a na základě tohoto jednání dojde k zániku veřejně přístupné účelové komunikace. Rovněž umístění jiných překážek na účelové komunikaci (vysázení keřů) nemůže mít vliv na posouzení charakteru komunikace z hlediska zákona o pozemních komunikacích. Jestliže vlastník pozemku „donutí“ uživatele komunikace umístěním překážek k tomu, aby začali používat jiný pozemek k účelu, ke kterému sloužila původní veřejně přístupná účelová komunikace, tak jen tímto jednáním nemůže dojít ke ztrátě charakteru této komunikace jako veřejně přístupné účelové komunikace. Proto již nelze vycházet z toho, že nový vlastník pozemku nedal souhlas se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace, jak uvedl silniční správní úřad, protože se nejednalo o nově zřízenou veřejně přístupnou účelovou komunikaci, ale pouze o postup vlastníka pozemku, který umístil překážku na původní, již existující komunikaci. Otázkou však zůstává, a to by měl silniční správní úřad v dalším řízení řádně objasnit, zda před umístěním překážek na předmětné komunikaci měla tato charakter veřejně přístupné účelové komunikace a zda byly splněny další podmínky pro závěr, že se skutečně jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Tyto podmínky jsou v souladu s platnou právní úpravou a s konstantní soudní judikaturou následující:

Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci* (srovnej § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dle odst. 2 téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích, je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.

Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona. Musí se tedy jednat o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Jestliže vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Pokud tedy správní orgán v pozici místně příslušného silničního správního úřadu posuzuje v rámci řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu, zda určitá komunikace je účelovou pozemní komunikací, musí primárně zkoumat naplnění výše uvedených zákonných kritérií.

Otázkou, zda je příslušný silniční správní úřad v tomto typu řízení povinen zkoumat i tzv. „komunikační potřebu“, jakožto pojmový znak účelové pozemní komunikace (přestože s ním zákon o pozemních komunikacích výslovně nepočítá), se NSS zabýval např. ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, publikovaném pod č. 2370/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí NSS nejprve poukázal na skutečnost, že termín „komunikační potřeba“ byl ve vztahu k vymezení veřejných cest používán již v judikatuře

prvorepublikového NSS, kdy např. v rozhodnutí ze dne 21. 9. 1932 (Boh. A 10017/32) tento soud uvedl: „*Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak že pozemek byl věnováním budši výslovným nebo z konkludentních činů vlastníka poznatelným k obecnému užívání určen, jednak že toto užívání slouží k trvalému ukojení nutné potřeby komunikační. (...) Ukojení nutné potřeby komunikační jest jedním z nezbytných předpokladů prohlášení soukromého pozemku za cestu veřejnou* (viz též rozhodnutí Boh. A 9162/31, Boh. A 10130/32 a Boh. A 11955/35).

Dále NSS v předmětném rozhodnutí uvedl, že na tuto starší prvorepublikovou judikaturu je možno navázat i v současnosti, neboť je řešen tentýž problém, a to proporcionalita omezení vlastnického práva ve prospěch veřejného zájmu spočívajícího v přístupu veřejnosti na komunikaci, která se nachází na pozemku v soukromém vlastnictví. Jedná-li se přitom o účelovou pozemní komunikaci, pak zde (stejně jako pro ostatní pozemní komunikace) platí režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání je možno podřadit pod širší pojem „veřejné užívání“, které právní teorie definuje jako „*užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídá jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů. V závislosti na vzniku právní možnosti veřejného užívání se rozlišují jeho dva druhy, a to obecné užívání a zvláštní užívání*“ (srovnej Hendrych, D. a kol., Správní právo. Obecná část, 5. vydání, Praha : C. H. Beck, str. 261 - 265). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci (v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích) bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena.

V návaznosti na závěry obsažené ve shora citované judikatuře (vedle rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, srovnej také rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, dostupný na www.nssoud.cz), tak je možno z hlediska vzniku účelové komunikace obecně vymezit následující základní modelové situace: 1) účelová komunikace byla zřízena vlastníkem pozemku, případně vlastník pozemku s jejím zřízením prokazatelně souhlasil; 2) účelová komunikace vznikla a existuje bez toho, aniž by s tím vlastník pozemku vyslovil souhlas.

V každém konkrétním případě tak bude nutno zkoumat, zda byl skutečně souhlas vlastníka udělen (k tomu srovnej např. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, publikovaný pod č. 2028/2010 Sb. NSS), a rovněž je nutno rozlišovat situace, které budou představovat výjimku z tohoto pravidla (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, kde se jednalo o nabytí vlastnického práva k pozemku od veřejnoprávní korporace v restituci, či rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010 - 204, dostupný na www.nssoud.cz). Přitom by mělo platit, že v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka.

V prvním případě, tj. kdy účelová komunikace byla zřízena vlastníkem pozemku, případně vlastník pozemku s jejím zřízením prokazatelně souhlasil, nic nebrání tomu, aby se společně se vznikem či zřízením účelové komunikace aktivoval režim obecného užívání. Za této situace je v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí nadbytečné zkoumat nutnou a

nenahraditelnou komunikační potřebu, neboť vlastník fakticky „věnoval“ tuto komunikaci do veřejného užívání. Ve druhém případě je však situace odlišná, neboť zřízení a existence účelové pozemní komunikace je v rozporu s vůlí vlastníka dotčeného pozemku, případně vlastník o ní neví, a není s ní tedy výslovně srozuměn. Deklarace existence účelové pozemní komunikace v takovém případě představuje potvrzení nuceného omezení vlastnického práva tohoto subjektu v podobě veřejného přístupu každého na tuto komunikaci (tj. její obecné užívání), a v takovém případě bude nutno postupovat v souladu s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, za použití ústavně konformního výkladu.

V souladu se zásadou proporcionality pak musí být míra a rozsah omezení přiměřené ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a ve vztahu k prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Aby tedy mohlo dojít k deklaraci existence konkrétní veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, musí být dostatečným způsobem zjištěn veřejný zájem na obecném užívání takové komunikace, přičemž tento zájem spočívá právě v nezbytné komunikační potřebě, kterou by tato komunikace zajistila za předpokladu, že neexistují komunikační alternativy, o nichž je možné ještě rozumně uvažovat. Jak totiž vyplývá z definičních znaků účelové pozemní komunikace a vůbec z účelu tohoto institutu jako takového, jejím primárním smyslem je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem. Vhodnými alternativami nicméně obecně mohou být i ty, které představují zhoršení komunikačních možností (např. i co do vzdálenosti přístupu). Zjišťování existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby tak musí být nedílnou součástí postupu silničního správního úřadu v řízení o deklaraci existence veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, a to na základě analýzy jednotlivých komunikačních možností v daném území, jejíž provedení je úkolem silničního správního úřadu.

Z výše uvedeného tak vyplývá, že silniční správní úřad je povinen učinit jednoznačný závěr o tom, zda se na daném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Předpokladem takového závěru pak musí být jednak to, že vlastník příslušného pozemku (či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu lze přihlížet) souhlasil s omezením svého vlastnického práva ve prospěch neomezeného užívání komunikace neurčitým okruhem třetích osob, a jednak to, že v daném případě je splněna podmínka komunikační nezbytnosti, resp. neexistuje jiná alternativa přístupu.

Z připojeného správního spisu (ze spisu týkajícího se řízení o ochraně pokojného stavu) vyplývají určité indicie o tom, že byly splněny některé ze zákonných podmínek pro závěr o tom, že se skutečně jednalo o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (např. z výsledku svědka Čapského vyplývá to, že byla zřízena cesta k lokalitě „K Jezeru“, byl popsán její komunikační význam, původní vlastník pan Novák dal konkludentní souhlas s užíváním této komunikace), avšak podle názoru krajského soudu bude nutné ještě doplnit podklady rozhodnutí (tj. v případě vydání rozhodnutí při dodržení postupu uvedeného v § 57 odst. 4 správního řádu, jak soud již výše uvedl) o výsledky uvedených, či jiných svědků, které by měl provést silniční správní úřad za účelem zjištění charakteru a existence zmíněné komunikace v době před umístěním překážek na ní. Pokud žalobkyně navrhne v dalším řízení provedení důkazů, jak učinila v řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, tak by měl silniční správní úřad jako správní orgán řádně se těmito návrhy zabývat, čili uvést své úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení (§ 68 odst. 3 správního řádu). Není sice pravdou, že by v

řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, vůbec správní orgán I. stupně neuvedl podklady pro vydání rozhodnutí a neuvedl své úvahy týkající se hodnocení důkazů, avšak ty jsou velmi stručné, na hranici zákonnosti (správní orgán I. stupně se s důkazními návrhy vypořádal velice stručně takto: „Tyto důkazy se navrhuji provést v řízení ST 14086/2010/JU . Z tohoto spisu se pak poukazuje na číslo listu 20 (ortofoto mapy z r. 2003-2004, č. listu 3 letecká mapa 2002-2003 – zřejmá cesta na pozemku p.č. 7/2 – č. listu 4 částečně zachovaná cesta, č. listu 5-6 – je bez vypovídající hodnoty, č. listu 2 – dokumentuje po více jak 5 letech“).

Nesprávný závěr obou správních orgánů o tom, že by v daném případě umístěním překážek došlo k zániku původní komunikace (argumentace soudu viz výše), měl za následek další důvod pro zrušení obou rozhodnutí, a to pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), přičemž vedle již výše uvedené vady řízení byla tato nezákonnost důvodem pro zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 1 , § 78 odst. 4 s.ř.s.).

Krajský soud se ještě musel vyjádřit k námitce žalobkyně týkající se pojmu „cesta“ v žalovaném rozhodnutí. Tato námitka důvodná nebyla, neboť tento pojem není totožný s pojmem „veřejná účelová komunikace“, tedy ne každá cesta může být touto pozemní komunikací. Pokud uvedený pojem byl použit v žalovaném rozhodnutí, tak byl aplikován v tom smyslu, že nemá zákonné znaky veřejné účelové komunikace, tedy že se nejedná o tuto komunikaci, ale pouze o cestu. Krajský soud nevidí nic nezákonného na tom, když pro komunikaci, která nemá dle názoru správního orgánu zákonné znaky veřejné účelové komunikace, použije pojem „cesta“ (ostatně ani sama žalobkyně v žalobě neuvedla, jaký že to jiný pojem měl žalovaný správně použít).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy úspěšná žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobkyně spočívaly v náhradě soudního poplatku 3.000,-- Kč, odměně advokáta za dva úkony právní služby při zastupování [(převzetí a příprava zastoupení a písemné podání žaloby soudu (§ 11 odst. 1 písm. a a d vyhlášky č. 177/1996 Sb.) po 2.100,-- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f ve spojení s § 7 cit. vyhl.)] a náhradě jeho hotových výdajů za dva úkony po 300,--Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila úhrnem 6.800,-- Kč. Protože je ale zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, jak řádně doložil, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě připočtena výše této daně (20%) z odměny za zastupování a paušálních částek ve výši 960,-- Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 8.760,-- Kč (repliku žalobkyně krajský soud neuznal za další úkon právní služby, jelikož ve věci neměla žádný význam). Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobkyně, neboť je advokátem (§ 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem,

který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26.6.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová